

מים צוננים טיפטפו על פניי ובזוויות-פי הרגשתי לח-
לוחית.

פקחתי את עיניי. עפעפיי כבדו וצרבו. התאמצתי
להביט. מעלי עמד איכר ובידו בקבוק. רציתי להגיד
לו שישקני מים, אך קולי לא נשמע לי. פערתי את
פי — הוא הבין. הפך את הבקבוק, הראה לי כי ריק
הוא. אחר ניסה להקימני. כשלתי והוא אמר: „לכי
מכאן, ילדה. הסביבה שורצת ז'נדארמים. הזדרוי
ולכי.”

„היכן כאן מים?“ לחשתי בחולשה. הוא הצביע מזרחה
ואמר:

„לא הרחק מכאן. מאחורי הכפר ההוא יש נחל קטן.“
הודיתי לו בניע ראש. האיש הביט בי והסתלק.
ניסיתי ללכת, אך צנחתי ארצה. התחלתי לזחול על
ארבע.

לפניי השתרע שדה תפוחי-אדמה במלוא פריחתם.
השיחים היו גבוהים ובזוחלי בתלם הייתי מוסתרת
היטב. עין השמש היתה אדומה — שקיעה.

לקקתי את עלי השיחים בתאוותנות. הרטבתי את פי
היבש בלחותם והוקל לי קמעה. המשכתי לזחול עד
הגיעי לכפר שאת בקתותיו ראיתי מרחוק. נזדקפתי
בקושי על רגליי וכושלת נכנסתי לכפר.

ילדים שיחקו בקירבת מקום. בהשגיחם בי, פרצו
בצעקות וביללות, רגמו אותי ברגבי אדמה וצעקו:
„הסתלקי מכאן, מכשפה! הסתלקי מכאן!“

„אני ילדה, ילדה.“ מילמלתי. „תנו לי מעט מים!“
התחננתי.

הם לא שעו לדבריי. ניסיתי להתגונן. הסתרתי את
פניי בזרועותי. לפתע השתרר שקט. גיליתי בזהירות
את פניי. כמה כפריים חשו למקום ובראותם אותי,
נחרדו. הם הפצירו בי שאעזוב את המקום מייד,
במענה שאני מפחידה את ילדיהם. ופרט לזאת, הגר-
מנים עלולים להזדמן לכפר בכל רגע.

„קצת מים!“ התחננתי.

„רוצי לשם, לנחל. תוכלי שם גם להתרחץ.“

מיששתי את פניי. הייתי עירומה כולי ורק זוג גרביים קצרים היו על רגליי. גופי, פניי ושערות-ראשי היו מכוסים דם וחבורות.

זירזתי את צעדיי הכושלים לעבר הנחל. בראותי את מימיו הכחולים, נעצרה נשימתי מרוב התרגשות. זי-נקתי לתוכו. עמדתי במים עד צוואר ושתייתי. שתיתי עד לאיבוד נשימתי. עד שחשתי סחרחורת. בטני צבתה. בקושי עלה בידי לצאת מן המים. עכשיו, לאחר שרווייתי, כיוונתי בכבדות את צעדיי לכפר.

צינה אחזה את גופי העירום והפצוע. רעדתי. התחיל להחשיך. בהגיעי לכפר היה ערב. קרבתי אל אחת הבקתות. דפקתי על דלת, בהיסוס. פתחה לי אשה באה בימים. היא הביטה בי בעיניים נפחדות ושאלה בחופזה. „יהודייה?“

„כן,“ עניתי.

„ובכן, הסתלקי מהר!“ וניסתה להטיח את הדלת בפניי. עצרתי בעדה.

„אל תגרשי אותי, קר לי.“

הכפרייה נתהרהרה ואמרה: „חכי!“ נכנסה פנימה ונעלמה.

מבעד לדלת הפתוחה מעט, בקע חום נעים. לחצתי את

גופי לפתח על מנת להתחמם. האשה חזרה ועמה צרור,
שדחפה לתוך ידיי.

„קחי ולכי מהר,“ אמרה. „לכי לכפר הסמוך. שם יותר
בטוח. ואולי יימצא מי שיעסיק אותך באיזו עבודה.“
בטרם הספקתי להודות לה, סגרה את הדלת. אחר
שמעתי הגפת בריח.

פרסתי את הצרור. היתה זאת שימלה דקה וקרועה
ומתוכה נפלו כמה פרוסות-לחם עבות. אספתי את
הלחם ומיהרתי ללבוש את השמלה.

„מודה אני לפניך, אלוהים גם בעבור זאת,“ מילמלתי.
הלילה היה צונן ובהיר. צעדתי בשביל עקלקל. נגסתי
מן הלחם. הציננה הציקה לי. קרעתי את שולי השימלה
ועטפתי את כתפיי. החשתי את צעדיי. הבטתי לשמיים
זרועי הכוכבים ולחשתי את תפילתי.

פחדתי. כל שיח לבש דמות אדם מתפתל. ראיתי את
פניו המעוותים של אחי הקטן, את עיניו השחורות
והעצובות. ראיתי אותו כיצד הוא מתחמק ממני, ואני
אין בכוחי לתפוס את זרועו על מנת להחזיקו בקירבתי.
מוסר-כליות ייסרני. דימיתי, שאילו החזקתיו, לא היה
נחנק. ואולי, גם היינו ניצולים יחד. חשתי כאב אטום
בחזה ובכי פרץ מגרוני. הבכי הלך והתגבר, הפך
ליבבה. הלכתי ובכיתי עד אשר הבחנתי באורות
עמומים מרחוק.

הצצתי לתוך חלונה של ביקתה אחת. בחדר דלקה

מנורת נפט. ליד שולחן יושב איכר והיה טרוד בתיקון
איזה מכשיר.

„ודאי בעל-הבית. איך אציג עצמי? איך אסביר ביקור
לילי זה? קודם אבקש ממנו סליחה, על ההטרדה בשעת
לילה כה מאוחרת. אחר-כך, אם יתרכך, אבקש מקום
לינה רק להלילה...”

שיננתי לי את אשר עלי לומר ודפקתי חלושות בדלת
כמה פעמים.

האיכר פתח את הדלת. פניו היו כעוסות.

„מה את רוצה כאן?”

„אני, אני...”

„את יהודייה?” שאל בחריפות.

„אני, אני ניצלתי... הייתי רוצה...”

„הביטי ילדה!” אמר, בלי לתת לי אפשרות לשטוח
לפניו את בקשתי. „אני מצטער מאוד, ילדה,” שיסעני
האיש, „על מה שעושים לכם, אבל אסור לי להניח לך
להיכנס לבית. אני צפוי לעונש מוות. אולי בכפר
הסמוך. לכי לשם.”

רציתי לחזור על בקשתי, אך האיש נראה כל כך מאיים
ונוקשה, עד כי המלים נתקעו בגרוני. מהירתי להסתלק.
הוא עקב אחרי בעיניו עד שהגעתי לשער. הייתי עיפה
עד מוות. בקצה חצר המשק הבחנתי במתבן.
התגנבתי פנימה וטיפסתי על ערימת-שחת גבוהה.
התחפרתי והתכרבלתי בתוך החציר היבש והריחני.

כאן היה לי חם ונעים.

"מי יתן והלילה הזה לא ייגמר לעולם!" התפללתי.
מייד שקעתי בשינה עמוקה. קול האיכר העירני. הוא
צווח וציווה עלי לעזוב מייד את המקום.

נפחדת ומבולבלת גנחתי לעברו: "בוקר טוב!" למשמע
הברכה נרתח האיכר עוד יותר ובזעם תפס שוט
והחל לאיים עלי.

"רדי, יהודייה! רדי, שאם לא כן, אצליף בך."
ניסיתי לקום ולא יכולתי. פצעיי העלו קרום ונדבקו אל
השימלה.

"רגע, רגע אחד, אדוני, התחננתי.

כל מאמצי לקום בלי להיתמך במשהו עלו בתוהו. זחלתי
אל הקיר ונאחזתי בו. אט-אט נתיישרתי, כשחבורותי
מתפקעות זו אחר זו ושמלתי נספגת בדם טרי. נאנקתי.
האיכר חדל לצעוק. כנראה זע משהו גם בלבבו הנוק-
שה. הוא הושיט לי מוט כדי שאשען עליו ברדתי מן
הערימה. אחרי כן הוליכני אל ביתו.

אשתו כמעט התעלפה למראי. האיכר ציווה עליה
להכין בשבילי צידה לדרך. "היהודיה הקטנה הזאת
פצועה, כנראה, קשה," אמר לאשתו, "אינני רוצה שהיא
תיפח את נשמתה אצלנו. ובכן, מהרי, אשה."

לא ענית. לקחתי את הכריכים, הודיתי לזוג והלכתי.
אמרתי בליבי: "לא, אדוני, אתה טועה. אני לא אוציא
את נשמתי. על כל פנים לא כל כך מהר."